

Ekvivalens (likvärdighet)

Med ekvivalens menas i SPS-sammanhang att ett land erkänner andra länders kontroller som likvärdiga med sina egna. Kontrollerna behöver alltså inte se exakt likadana ut för att de ska betraktas som ekvivalenta, utan huvudsaken är att de uppnår samma skyddsnivå.

Den främsta fördelen med ekvivalens är att den gör att länder kan anpassa sina SPS-åtgärder till nationella förhållanden, samtidigt som de har möjlighet att exportera till länder som tillämpar annorlunda regler. När systemet fungerar finns ekonomiska vinster att göra. Ett problem med ekvivalens är dock att det visat sig svårt att tillämpa, i synnerhet i form av allomfattande ekvivalensavtal.

Ekvivalens står i motsats till harmonisering (se flik 3 i pärmen). Ekvivalens öppnar för olika SPS-åtgärder i olika länder, medan harmonisering i princip strävar efter att alla ska göra likadant.

1. Rättslig grund

Det finns åtminstone tre olika rättskällor när det gäller ekvivalens. Den första är artikel 4 i själva SPS-avtalet, den andra är SPS-kommitténs beslut om tillämpning (med tillhörande klargörande), och den tredje är standardiseringsorganens riktlinjer.

1.1 Relevant artikel i SPS-avtalet

Reglerna om ekvivalens återfinns i artikel 4 i SPS-avtalet¹. Den har två underpunkter, med följande innehåll:

1. Det är det exporterande landets sak att visa att dess SPS-åtgärder är likvärdiga med importlandets. Om det importerande landet begär det ska det få studera de aktuella SPS-åtgärderna på plats.
2. Särskilda bilaterala eller multilaterala avtal kan slutas mellan medlemmarna, där de erkänner vissa angivna SPS-åtgärder som ekvivalenta.

Det här betyder att länder kan tillåta import även från länder som har annorlunda SPS-åtgärder än de själva. Samtidigt lägger avtalet hela bevisbördan på exportlandet.

1.2 SPS-kommitténs beslut om genomförande

Utöver själva artikel 4 finns ett beslut i SPS-kommittén om hur den ska genomföras². Beslutet har 14 punkter, och säger bl.a. att ekvivalens kan avse antingen enskilda SPS-åtgärder eller ett lands alla SPS-åtgärder.³ För tre av punkterna (nr 5, 6 och 7) har SPS-kommittén beslutat om klarlägganden.

Punkt 5 slår fast att beslut om ekvivalens ska påskyndas när det gäller produkter som importerats förut från det exporterande landet. I klarläggandet betonas att processen inte får fördröjas genom att det importerande landet begär in uppgifter som man redan har.

Punkt 6 säger att det faktum att ett exporterande land begärt att få sina åtgärder erkända som ekvivalenta inte får användas som ursäkt av det importerande landet för att införa fler restriktioner. Klarläggandet upprepar detta, men påpekar samtidigt att det importerande landet har samma rätt som tidigare att vidta åtgärder om t.ex. smittläget förändras. Kommittén

¹ Hela artikeltexten finns i bilaga 1 till den här promemorian.

² Dokument nr G/SPS/19 samt tre tilläggsdokument.

³ Beslutet återfinns i bilaga 2 till den här texten.

rekommenderar att det importerande landet i ett sådant fall utförligt förklarar sig via systemet för notifieringar i brådskande situationer (*emergency notifications*).

Punkt 7 handlar om förhållandet mellan den skyddsnivå som det importerande landet får från sina egna åtgärder och de krav landet ställer på importerade produkter. Klarläggandet hänvisar dels till SPS-avtalets artikel 5.5 om överensstämmelse, och dels till standardiseringsorganens rekommendationer. Alla tre standardiseringsorganen har riktlinjer för hur en sådan jämförelse kan göras på ett objektivt sätt⁴.

1.3 Standardiseringsorganens riktlinjer

Codex tar upp ekvivalens i flera olika riktlinjer. Här redogörs för två av dem, dels riktlinjerna avseende inspektions- och kontrollsystem, och dels de för sanitära åtgärder kopplade till sådana system.

Riktlinjerna om ekvivalens avseende inspektions- och kontrollsystem⁵ betonar att länderna bör acceptera att kontrollsystem ser olika ut i olika länder, och att olika metoder kan ge samma slutresultat. De säger också att samma skyddsnivå bör gälla för importerade produkter som för inhemska, och att importlandet inte i onödan bör upprepa kontroller som redan genomförts i exportlandet.

Vidare säger riktlinjerna att importlandet bör beakta de utvärderingar av exportlandets kontrollsystem som redan har genomförts, antingen av exportlandet självt eller av en tredje part. De betonar också att importlandet bör beakta all relevant information när det gör sin bedömning av exportlandets system. Slutligen innehåller riktlinjerna också utförlig information om vad ekvivalensbedömning respektive ekvivalensavtal bör innehålla.

Riktlinjerna om sanitära åtgärder⁶ är mer omfattande. De innehåller dels allmänna principer för hur ekvivalens bör fastställas, men också en detaljerad procedur för de olika steg som bör följas vid godkännandet av ekvivalens, och en uppräkningslista av de faktorer som bör beaktas vid bedömningen.

Riktlinjerna säger också att importlandet ska tillhandahålla en objektiv jämförelsegrund som exportlandets åtgärder ska matchas mot. I samband med detta delas sanitära åtgärder in i tre olika kategorier: 1) infrastruktur, 2) utformning, genomförande och övervakning av program, samt 3) specifika krav. Tanken är att en sådan indelning ska göra den objektiva jämförelsen enklare.

OIE har också riktlinjer för hur parter kan bedöma huruvida två sanitära åtgärder är ekvivalenta. Deras **riktlinjer för att bedöma sanitära åtgärders ekvivalens**⁷ innehåller bl.a. ett antal principer för hur ekvivalens bör bedömas, och rekommenderade steg som export- och importlandet bör genomgå under en ekvivalensprövning.

De gör samma indelning av åtgärder som Codex-riktlinjerna (alltså infrastruktur, genomförande av program samt specifika krav). Värt att notera är också att riktlinjerna uppmanar till ”positivt beaktande” av exporterande u-länders önskemål om tekniskt bistånd, och att

⁴ Codex:s riktlinjer säger att ”importlandet, på begäran från exportlandet, ska ange en objektiv bas för jämförelse så exakt som möjligt”. OIE:s riktlinjer är inte lika specifika i det avseendet, men säger att importlandet ska beskriva den skyddsnivå som åtgärden ska uppnå. IPPC:s riktlinjer fokuserar istället på hur importlandet bör beskriva sin befintliga åtgärd och hur den uppnår deras skyddsnivå.

⁵ Codex-dokument CAC/GL 26-1997, återgivet i G/SPS/GEN/210.

⁶ ALINORM 03/30 A

⁷ Kapitel 1.3.7 i *Terrestrial Animal Health Code 2003*

importländerna ska agera konsekvent i sina bedömningar av olika länders önskemål om ekvivalens.

IPPC:s riktlinjer för att fastställa och erkänna fytosanitära åtgärders likvärdighet⁸ innehåller även de en beskrivning av hur processen bör gå till, och de principer som bör följas. De betonar också att icke-diskriminering gäller även när det gäller ekvivalens, vilket betyder att om en process godkänts som likvärdig för ett exportland bör detsamma gälla för andra exportländer med samma regler och kontrollsystem.

2. EU:s regler och ståndpunkter

Rent generellt anser EU att ekvivalens är gynnsamt och bör eftersträvas, och tycker också att EU:s egen tillämpning av reglerna uppfyller målet att behålla en hög hälsostatus samtidigt som handelshindren minimeras⁹.

Principen om ekvivalens har också givits en framträdande plats i EU:s lagstiftning. I EU:s livsmedelsförordning¹⁰ sägs t.ex. att livsmedel och foder som importerats antingen ska uppfylla EU-kraven, eller vara minst likvärdiga med dessa, eller följa bestämmelserna i särskilda bilaterala avtal. Samma förordning slår också fast att EU och medlemsstaterna ska bidra till överenskommelser om enskilda åtgärders ekvivalens om det är "lämpligt". Ekvivalensprincipen återfinns också på flera ställen i förordningarna om hygien respektive livsmedels- och foderkontroll.

EU har till SPS-kommittén redogjort för sina erfarenheter av ekvivalens på fiskeområdet¹¹. I det dokumentet betonar man att EU först måste acceptera ett annat lands lagstiftning och kontrollsystem innan man kan gå vidare och överväga hanteringen av enskilda produkter. Godkännandeprocessen innefattar inte bara granskning av dokumentation, utan också inspektion på plats av exportlandets kontrollsystem.

Ett sätt att hantera ekvivalens är att två parter ingår ekvivalensavtal eller upprättar någon annan form av avtal sig emellan. När EU gör detta agerar unionen som en enhet; kommissionen för EU:s talan baserat på det förhandlingsmandat man fått av medlemsstaterna. På så sätt har EU slutit övergripande ekvivalensavtal med en handfull länder: Nya Zeeland, USA och Canada. Erfarenheterna hittills är blandade. Ett aber är att de tar mycket tid och resurser att förhandla fram, men detta kan å andra sidan ses som en investering inför framtiden i och med att förhandlingarna bygger upp ömsesidig kunskap och förtroende mellan parterna.

På senare år har EU satsat på smidigare upplägg. Sålunda finns bestämmelser om ekvivalens (och andra SPS-aspekter) i associeringsavtalen med Chile och Schweiz. Till skillnad från ekvivalensavtalen med t.ex. USA innehåller de moderna arrangemangen inga långa listor över produkter som parterna erkänner som ekvivalenta med de egna. Däremot bereder de väg för sådana erkännanden, bl.a. genom att inrätta diskussionsforum och slå fast vissa gemensamma principer.

Vad gäller de punkter som diskuterats i SPS-kommittén på senare tid har EU skriftligen¹² kommenterat frågan om att påskynda ekvivalensbeslut för produkter där det finns historisk handel (punkt 5 i tillämpningsbeslutet). EU håller med om att upparbetade kontakter kan

⁸ ISPM nr 24, *Guidelines for the determination and recognition of equivalence of phytosanitary measures*, 2005

⁹ Dokument G/SPS/GEN/101 punkt 27-29, daterat 23 november 1998.

¹⁰ Förordning (EG) nr 178/2002, publicerad i EGT nr L 31/2002.

¹¹ Dokument G/SPS/GEN/304.

¹² Dokument JOB(03)110 av den 11 juni 2003.

underlätta en bedömning av ekvivalens, men påpekar samtidigt att det inte räcker med att historisk import varit i sin ordning för att exportlandets åtgärder ska erkännas som ekvivalenta. Dock kan sådan historisk import ha gjort att ett förtroende byggs upp för exportlandets system, vilket kan påskynda diskussionerna parterna emellan.

3. Förslag till svensk ståndpunkt

Ekvivalens är i grunden en bra idé, eftersom principen kan bidra till att underlätta för den internationella handeln. Det är dock väsentligt att de kontroller som erkänns som likvärdiga uppfyller kraven, så att inte livsmedelssäkerheten äventyras.

Allomfattande ekvivalensavtal är dock inte alltid en ekonomisk lösning. De ekvivalensavtal som redan finns bör anpassas och förbättras för att nå sin fulla potential. Sverige stöder EU:s nuvarande linje, vilken innebär att man satsar på mer realistiska alternativ. Det kan t.ex. handla om uppgörelser för enskilda produkter av stor betydelse för handeln, eller att göra ekvivalens till ett inslag i eller slutmålet för en långsiktig relation med andra länder på SPS-området. Det är viktigt att de avtal som finns faktiskt används och tjänar sina syften, och i det sammanhanget bör kommissionen påskynda arbetet i de bilaterala arbetsgrupper och förvaltningskommittéer som inrättats.

Frågan om ekvivalens är särskilt intressant med tanke på u-länderna, eftersom dessa ofta har begränsade resurser för att ändra sina åtgärder och kontroller så att de blir likadana som i-ländernas. Även ekvivalens kräver dock en hel del resurser, och Sverige kan då spela en viktig roll genom att ge tekniskt bistånd, eller verka för att EU gör det. Det är troligen lättare för u-länder att ingå mer begränsade överenskommelser än allomfattande ekvivalensavtal, och EU bör hantera begäranden om ekvivalensprövning i positiv anda.

Samordning mellan EU:s och olika EU-länders tekniska bistånd bör ske i något lämpligt forum. Vilka insatser som behövs kan t.ex. komma fram i inledande diskussioner om ekvivalensprövning av ett u-land eller grupp av u-länder.

Huruvida ekvivalens är den bästa lösningen eller om en anpassning av själva SPS-åtgärderna är mer ändamålsenligt måste avgöras från fall till fall. Det faktum att ekvivalensprövningar kan bli dyra väcker frågan om prioriteringar mellan olika u-länder. I det sammanhanget är det värt att notera att historisk handel bör göra det lättare att bygga upp det förtroende som är nödvändigt för att ekvivalens ska fungera. En annan faktor som kan vägas in är hur viktig den diskuterade exporten är för u-landet i fråga. Om ett land är beroende av export av ett fåtal produkter bör detta leda till att de prioriteras högre.

4. Diskussion i SPS-kommittén

Beslutet om implementeringsrelaterade åtgärder¹³ från Doha innehöll en uppmaning till SPS-kommittén att snabbt utveckla ett särskilt program för att förbättra genomförandet av bestämmelserna om ekvivalens. Ett viktigt skäl till detta var att flera u-länder misstänkte att i-länderna tillämpar ekvivalens sinsemellan utan att säga det högt, samtidigt som de stänger ute u-landsprodukter från sina marknader.

Sedan beslutet i Doha (november 2001) har SPS-kommittén därför diskuterat tillämpningen av artikel 4 vid varje möte. I början handlade det mest om punkterna 5 och 7 i beslutet om

¹³ Dokument WT/MIN(01)W/10, *Decision on Implementation-Related Issues and Concerns*

tillämpning av artikeln (punkt 6 visade sig vara okontroversiell). Argentina spelade en mycket aktiv roll i diskussionerna, och driver på för enklare och snabbare hantering.

Diskussionerna om **punkt 5** gällde bland annat huruvida man ska slå fast ett tidsschema för hur lång tid en ekvivalensprövning får ta i de fall då det finns historisk handel. Flera länder tycker att detta vore lämpligt, medan andra hävdar att tidsåtgången beror mycket på kvaliteten på den information som importlandet får in, och att denna kvalitet ligger utom importlandets kontroll. Diskussionerna avslutades i mars 2004 med ett beslut att det importerande landet bör uppge beräknad tidsåtgång för hela processen när det är möjligt. Detta ska göras från fall till fall.¹⁴

Vad gäller **punkt 7** handlade diskussionen främst om hur man ska hantera en situation där det importerande landets egna SPS-åtgärder inte uppnår den skyddsnivå man säger sig tillämpa, och som man kräver att importerade produkter ska uppfylla. Vissa länder tycker att Codex-varianten med en objektiv jämförelsegrund borde införas också för växt- och djurhälsa, men andra länder motsatte sig kraftigt detta. Det slutliga beslutet om klarläggande hänvisar därför inte bara till Codex:s riktlinjer, utan också till OIE:s. Dessutom rekommenderas ”en samvetsgrann tillämpning” av riktlinjerna för tillämpning av artikel 5.5¹⁵.

Från mitten av 00-talet har diskussionen i kommittén mattats av. Ekvivalens är dock fortfarande en stående punkt på dagordningen. Medlemmarna väntas informera om nya uppgörelser om ekvivalens sig emellan, men det är ganska sällan det händer. Sekretariatet har konstaterat att de känner till flera ekvivalensavtal som inte notifierats. Argentina och Chile spekulerade i att orsaken till att avtal inte notifieras är att de exportörer som lyckats nå ett avtal vill behålla en sådan fördel för sig själva.¹⁶

5. U-landsaspekter

Ett syfte med ekvivalens är att exporterande länder ska kunna tillämpa de SPS-åtgärder som är mest anpassade för deras egna förhållanden, istället för att behöva göra likadant som de länder man vill sälja sina produkter till. Principen om ekvivalens kan därmed göra det enklare och billigare för exportländer att klara av importländernas krav utan att detta leder till ökade risker för människors, djurs eller växters hälsa.

Därmed inte sagt att ekvivalens löser alla problem. En del u-länder har inte möjlighet att nå upp till i-ländernas höga SPS-krav, oavsett om det gäller lika eller bara likvärdiga åtgärder. Ett närbesläktat problem är att även om åtgärderna faktiskt är ekvivalenta så kan u-länderna ha svårt att dokumentera att så är fallet.

Som nämndes ovan att det finns i princip två sätt att tillämpa ekvivalens: övergripande ekvivalensavtal mellan två länder, respektive erkännande av enskilda SPS-åtgärder. Det första alternativet är dyrt och tidsödande, men också erkännande av enskilda åtgärder kan bli för dyrt för u-länderna, särskilt eftersom olika importländer ställer olika krav.¹⁷ Ett problem i

¹⁴ Dokument G/SPS/W/142 av den 30 oktober 2003.

¹⁵ Artikel 5.5 i SPS-avtalet behandlar frågan om överensstämmelse, och säger i princip att länderna ska vara konsekventa när de fastställer gränsvärden och liknande (se flik 8 i pärmen).

¹⁶ Se mötesrapport G/SPS/R/44 från kommittémötet 28 feb – 1 mar 2007.

¹⁷ Det borde i princip vara lättare för att u-land att få sina åtgärder eller kontrollsystem godkända som ekvivalenta av ett i-land om ett annat i-land redan har erkänt dem som ekvivalenta. Det finns dock inga belägg för en sådan effekt.

sammanhanget är att det finns få internationella riktlinjer för hur ekvivalens ska bedömas och hanteras på ett systematiskt sätt.¹⁸

Flera u-länder anser att i-länderna, trots SPS-avtalet, kräver likformiga åtgärder istället för likvärdiga.

6. Konsumentaspekter

Syftet med flera punkter i SPS-avtalet är att handeln inte ska störas av onödiga handelshinder. Detta betyder att handeln är mindre hämmad i dagsläget än den skulle ha varit om SPS-avtalet inte fanns, samtidigt som länderna ändå kan tillämpa de skyddsnivåer de anser lämpliga. I teorin är därför SPS-avtalet som helhet bra för konsumenterna – det medger ökad konkurrens utan att för den skull leda till ökade risker.

Vad gäller just ekvivalens är det för konsumenternas del viktigt att åtgärder som erkänns som ekvivalenta verkligen är det, så att inte livsmedelssäkerheten äventyras av import. Samtidigt får kraven inte vara mer strikta än vad livsmedelssäkerheten motiverar, eftersom konsumenterna kan få lägre priser och mer varierat utbud om varor kan importeras från flera länder.

En annan fördel för konsumenterna är att om ett exporterande land får sina åtgärder erkända som ekvivalenta så borde detta göra proceduren billigare än om exportlandet måste tillämpa olika åtgärder beroende på vart produkterna säljs. Detta förutsätter dock att själva godkännandet och upprätthållandet av ekvivalens inte är för kostsamt.

7. Paneltolkning av artikel 4

Artikel 4 har inte prövats av någon panel.

Att det inte finns några panelutslag trots att många u-länder tycker att reglerna inte följs har förmodligen att göra med hur artikel 4 är utformad. Artikeln säger visserligen att importländerna *ska* erkänna andra länders regler som likvärdiga, men *bara om* exportlandet kan bevisa att dess åtgärder faktiskt ger samma resultat. SPS-avtalet säger ingenting om hur en sådan prövning ska gå till, eller hur starka bevis importlandet har rätt att begära. Detta gör det mycket svårt att inför en panel hävda att ett land bryter mot artikel 4.

8. Avslutande kommentarer

Ekvivalens kan ses som en god idé som är svår att genomföra i praktiken. Grundtanken är att ett land ska kunna använda sig av de metoder som är bäst anpassade för de egna förhållandena utan att detta ska störa handeln i onödan. Ekvivalens är därmed väsensskilt från en annan central del av SPS-avtalet, nämligen harmonisering, som i princip går ut på att alla ska tillämpa samma regler.

Problemet är att ekvivalens förutsätter att importlandet kan lita på att exportlandets kontroller och metoder verkligen ger likvärdigt skydd som de egna bestämmelserna. Att bygga upp ett sådant förtroende tar mycket tid och resurser, och kan dessutom komma att handla om mycket tekniska frågor. Dessutom är det inte en engångskostnad, utan nya kontroller och återbesök kan behöva göras för att se att kontrollerna inte försämras efter godkännandet.

¹⁸ Codex Alimentarius har utvecklat riktlinjer för ekvivalensavtal om kontroll- och certifieringssystem och för sanitära åtgärder (se ovan), och diskussion pågår om andra områden.

Det faktum att processen är så kostsam betyder att ekvivalens – i alla fall i bemärkelsen allomfattande ekvivalensavtal – endast är lönsamt om det står stora handelsintressen på spel. Detta väcker också frågan om vems ekonomiska intressen som ska räknas. Det är inte svårt att tänka sig en situation där ett u-land betraktar exporten av en produkt som mycket viktig för deras ekonomi, medan det är en småsak för det importerande i-landet.

På grund av att fullskaliga ekvivalensavtal är så tids- och resurskrävande finns det inte särskilt många sådana. Betydligt vanligare är uppgörelser om enskilda produkter eller tekniska processer, något som kan ske på teknisk nivå utan att något formellt avtal upprättas. Flera länder har rapporterat goda erfarenheter från sådana ad hoc-erkännanden.

Artikel 4 i SPS-avtalet

Article 4

Equivalence

1. Members shall accept the sanitary or phytosanitary measures of other Members as equivalent, even if these measures differ from their own or from those used by other Members trading in the same product, if the exporting Member objectively demonstrates to the importing Member that its measures achieve the importing Member's appropriate level of sanitary or phytosanitary protection. For this purpose, reasonable access shall be given, upon request, to the importing Member for inspection, testing and other relevant procedures.
2. Members shall, upon request, enter into consultations with the aim of achieving bilateral and multilateral agreements on recognition of the equivalence of specified sanitary or phytosanitary measures.

Motsvarande text på svenska lyder:

Likvärdighet

1. Medlemmarna ska acceptera andra medlemmars sanitära eller fytosanitära åtgärder som likvärdiga, även om dessa åtgärder skiljer sig från deras egna eller från de som används av andra medlemmar som handlar med samma produkt, om den exporterande medlemmen objektivt kan visa för den importerande medlemmen att dess åtgärder når upp till den importerande medlemmens skäliga sanitära eller fytosanitära skyddsnivå. För detta ändamål skall, på begäran, skäligt tillträde beviljas den importerande medlemmen för inspektion, provning och andra relevanta åtgärder.
2. Medlemmarna skall, på begäran, inleda samråd i syfte att uppnå bilaterala och multilaterala avtal om erkännande av likvärdighet i fråga om specifika sanitära eller fytosanitära åtgärder.

Beslut G/SPS/19 om tillämpning av artikel 4 i SPS-avtalet

De fjorton punkterna i beslutet om tillämpning lyder som följer. Ingressen till beslutet har utelämnats, liksom förtydligandena till punkt 5, 6 och 7, samt fotnoterna som anger händelser som redan inträffat.

1. Equivalence can be accepted for a specific measure or measures related to a certain product or categories of products, or on a systems-wide basis. Members shall, when so requested, seek to accept the equivalence of a measure related to a certain product or category of products. An evaluation of the product-related infrastructure and programmes within which the measure is being applied may also be necessary.¹⁹ Members may further, where necessary and appropriate, seek more comprehensive and broad-ranging agreements on equivalence. The acceptance of the equivalence of a measure related to a single product may not require the development of a systems-wide equivalence agreement.
2. In the context of facilitating the implementation of Article 4, on request of the exporting Member, the importing Member should explain the objective and rationale of the sanitary or phytosanitary measure and identify clearly the risks that the relevant measure is intended to address. The importing Member should indicate the appropriate level of protection which its sanitary or phytosanitary measure is designed to achieve.²⁰ The explanation should be accompanied by a copy of the risk assessment on which the sanitary or phytosanitary measure is based or a technical justification based on a relevant international standard, guideline or recommendation. The importing Member should also provide any additional information which may assist the exporting Member to provide an objective demonstration of the equivalence of its own measure.
3. An importing Member shall respond in a timely manner to any request from an exporting Member for consideration of the equivalence of its measures, normally within a six-month period of time.
4. The exporting Member shall provide appropriate science-based and technical information to support its objective demonstration that its measure achieves the appropriate level of protection identified by the importing Member. This information may include, inter alia, reference to relevant international standards, or to relevant risk assessments undertaken by the importing Member or by another Member. In addition, the exporting Member shall provide reasonable access, upon request, to the importing Member for inspection, testing and other relevant procedures for the recognition of equivalence.
5. The importing Member should accelerate its procedure for determining equivalence in respect of those products which it has historically imported from the exporting Member.
6. The consideration by an importing Member of a request by an exporting Member for recognition of the equivalence of its measures with regard to a specific product shall not be in itself a reason to disrupt or suspend on-going imports from that Member of the product in question.

¹⁹ Product-related infrastructure and programmes is in reference to testing, inspection and other relevant requirements specific to product safety.

²⁰ In doing so, Members should take into account the *Guidelines to Further the Practical Implementation of Article 5.5* adopted by the Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures at its meeting of 21-22 June 2000 (document G/SPS/15, dated 18 July 2000).

7. When considering a request for recognition of equivalence, the importing Member should analyze the science-based and technical information provided by the exporting Member on its sanitary or phytosanitary measures with a view to determining whether these measures achieve the level of protection provided by its own relevant sanitary or phytosanitary measures.

8. In accordance with Article 9 of the Agreement on the Application of Sanitary and Phytosanitary Measures, a Member shall give full consideration to requests by another Member, especially a developing country Member, for appropriate technical assistance to facilitate the implementation of Article 4. This assistance may, inter alia, be to help an exporting Member identify and implement measures which can be recognized as equivalent, or to otherwise enhance market access opportunities. Such assistance may also be with regard to the development and provision of the appropriate science-based and technical information referred to in paragraph 4, above.

9. Members should actively participate in the ongoing work in the Codex Alimentarius Commission on the issue of equivalence, and in any work related to equivalence undertaken by the Office International des Epizooties and in the framework of the International Plant Protection Convention. Bearing in mind the difficulties faced by developing country Members to participate in the work of these bodies, Members should consider providing assistance to facilitate their participation.

10. The Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures recognizes the urgency for the development of guidance on the judgement of equivalence and shall formally encourage the Codex Alimentarius Commission to complete its work with regard to equivalence as expeditiously as possible. The Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures shall also formally encourage the Office International des Epizooties and the Interim Commission on Phytosanitary Measures to elaborate guidelines, as appropriate, on equivalence of sanitary and phytosanitary measures and equivalence agreements in the animal health and plant protection areas. The Codex Alimentarius Commission, the Office International des Epizooties and the Interim Commission on Phytosanitary Measures shall be invited to keep the Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures regularly informed regarding their activities relating to equivalence.

11. The Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures shall revise its recommended notification procedures to provide for the notification of the conclusion of agreements between Members which recognize the equivalence of sanitary and phytosanitary measures.²¹ Furthermore, the procedures shall reinforce the existing obligation in paragraph 3(d) of Annex B of the Agreement on the Application of Sanitary and Phytosanitary Measures for national Enquiry Points to provide information, upon request, on the participation in any bilateral or multilateral equivalence agreements of the Member concerned.

12. Members should regularly provide to the Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures information on their experience regarding the implementation of Article 4 of the Agreement on the Application of Sanitary and Phytosanitary Measures. In particular, Members are encouraged to inform the Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures of the successful conclusion of any bilateral equivalence agreement or arrangement. The Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures shall consider establishing a standing agenda item for its regular meetings for this purpose.

²¹ G/SPS/7/Rev.1

13. The Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures shall develop a specific programme to further the implementation of Article 4, with particular consideration of the problems encountered by developing country Members. In this respect, the Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures shall review this decision in light of the relevant work undertaken by the Codex Alimentarius Commission, the Office International des Epizooties and the Interim Commission on Phytosanitary Measures, as well as the experience of Members.

14. The Committee on Sanitary and Phytosanitary Measures requests that the General Council take note of this decision.